

אני נשואה במשך 13 שנים למוסיקאי יהודי עדר. הוא מנהל את בית-הספר רימון. יש לנו ילד בן 6. כשהתחילו הבחינות לק ברט, מאוד רציתי בילד נוסף, החלטתי אז שילד יותר חשוב מהכל. הלכתי להיבחן, אבל יש תקופות בחיים כשהמישפחה חשובה יותר. זה אולי נשמע לאימתוכנו, אבל ככה זה — הכל בא לי ביחד. הייתי בהריון וזה היה לי הכי חשוב ואו קרה מה שקרה (מיקי הפילה בשלב מתקדם ביותר של ההריון).

● **„קברט” זהו מעין פיצוי? את אישה מאמינה?**

כן, אני מאמינה. קשה לי להשתמש במילה הבוטה „פיצוי”, אבל הפיצוי — ואת זה אף אחד לא מבין — אינו בעצם קבלת התפקיד, אלא בעצם העובדה שחזרתי להרגיש טוב, להיראות טוב. היה לי טוב, ופיתאום עברתי כזאת טראומה שקשה היה לראות, והתגברתי, והנה אני לא פחות מאושרת. אני בנית את עצמי בחורה. זה מה שאני עושה בחיים שלי.

● **כמה זמן נמשכה הטראומה?**

ארבעה חודשים אחרי הטראגדיה הודיעו לי שהתפקיד שלי מייד התחלתי בריאטה רצחנית. נאלצתי להוריד 20 קילוגרמים, אחרי מה שעבר עלי. כיום אני שוקלת 58 קילוגרמים. זה מעט לגבוהה כמוני. לפני הטראומה שקלתי 60.

יש משהו רדום באנשים שבעים, שמונים. אני אוהבת את הדריכות שלי כיום, אני שוב אוהבת את עצמי.

● **„קברט” — זהו תפקיד-חיים?**

לי אין כותרות מהסוג הזה. זה מין מישפט כזה. שהחליטו לעשות את קברט בארץ, חשבתי: „זהו תפקיד פנטסטי בשבילי” אבל היו לי שיאים אחרים בקאריירה: עשיתי את חיהלה בנפו, למרות שאינני דוברת גרמנית. למדתי בשביל זה גרמנית. זוהי מין פיסגה כזאת. השתתפתי במחזמר אמריקה, ששלמה גרוניך הלחין למענו את המוסיקה. הרגשתי שזוהי פיסגה, אבל זה נכשל מסיבות מוזרות.

● **הפחד להיכשל משחק אצלך?**

לא נוצר אף-פעם מצב שלקחתי על עצמי להתמודד איתם. הצלחתי כדברים, לא מפני שאני מצליחנית, אלא מפני שחשבתי מראש שאני מסוגלת להתמודד איתם. אני לא אשה של „בכל מחיר”.

● **את סרבת איתך כישלון?**

לא! אני סרבת איתי רק דברים נהדרים:

● **היית מגדירה את עצמך —**

אלוהים ישמור — בקאריירה-מית?

אני? מה פתאום? הכל קרה במיקרה... כאמת! אני לא מהמרפיקסיות!

● **אז מה את: שחקנית? זמרת?**

אני יודעת... אני גם מבשלת נהדר, מה זה משנה? אני אמן, שיש בו קשת של כמה דברים, ששולף מה שהוא רוצה, על פי הצורך. אני גם קומיקאית, את יודעת? אני יכולה לעשות שדברים מאוד מצחיקים. בכלל, נורא מצחיק העניין הזה של הגדרות. כשהתחנת, שאל אותי הרב — איזה? אחד מהם! — „אז מה את עושה?” עניתי שאני שרה, משחקת. אז הוא כתב: „ע.ב.” מה זה? עקרת-בית! את יהודה, שהוא מוסיקאי, הוא שאל את אותה השאלה, וכתב: „חקלאי”.

● **רצית להיות שחקנית מהרגע**

שעמדת על דעתך?

אני רק זוכרת שכאשר הייתי בתיכון, היה לי ברור שזה הכיוון. הייתי מאוד מצחיקנית.

● **היית מלכת-הביתה?**

מלכה? אני? מה פתאום? כשהייתי נערה, הייתי משחקת כדורגל עם הבנים, הייתי ספורטאית גדולה. שיחקתי גם כדורעף. יכר לתי להיות שחקנית כדורעף.

● **בתיכון לא היית הכי פופר**

לרית, הכייהכי פופרית?

לא! הייתי מאוד סגורה. מול שיצאה ממני כיום שחקנית, אחרת מי יודע מה הייתי עושה.

● **את יכולה לתמצת את השיחה**

ולהגדיר במישפט אחד מהי אמונת?

אוהו, לא! זה לא נגנן על רגישויות, זה חי, וזה נוסם, וזה משתנה כל הזמן.